

KAPITOLA PRVÁ

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky vedie štatistiky kriminality, zaznamenávajúce počet zistených a objasnených trestných činov za konkrétne obdobie. Špecializované policajné útvary zároveň vedú prehľad o zločineckých a organizovaných skupinách. Tieto štatistiky už nie sú prístupné verejnosti a slúžia len na interné potreby polície. Mnohí ľudia však poznajú miestnych špičkových zločincov aj bez nahliadnutia do utajovaných správ. A to tak jednotlivcov, ako i rodinné klany.

Viacerým Prievidžanom bola dobre známa mafiánska rodina Šenkovcov, ktorá mala v meste silné postavenie. Neboli to práve vraždiace monštrá, hoci pamätníci ich spájali s niekoľkými nezvestnými ľuďmi a čudnými úmrtiami.

S vývojom spoločnosti menia svoje spôsoby aj kriminálne živly. Šenkovci sa v posledných rokoch špecializovali najmä na ekonomickú a daňovú trestnú činnosť. Kazimír, ktorému nikto nepovedal inak ako Kazo, bol bosom rodinného zoskupenia. Podnikatelia i štátni úradníci vrátane policajtov pociťovali voči nemu rešpekt. Takmer všetci poznali jeho výrok: „Dépéháčka zaplatí.“ Používal ho vždy, keď mal investovať peniaze alebo sa vybral na dovolenku na ostrov v Karibiku.

Jeho najbližšiu rodinu tvorili mladší brat Emil, staršia sestra Gréta a jej syn Dano, prezývaný Dandy. Každý zohrával určitú úlohu. Na Emila bolo písaných niekoľko firiem, ktorých hlavnou náplňou boli fiktívne obchody a čerpanie

DPH od štátu. Gréta vlastnila cestovnú kanceláriu spojenú s pôžičkárnou, ktorá prosperovala najmä vďaka smrteľným úrokom. Dandy predstavoval hrubú silu a momentálne sa nachádzal vo vyšetrovacej väzbe. Pri vymáhaní pohľadávky mu ušli nervy, dlžníkovi oprel o hrdlo lovecký nôž s vyhrážkou, že mu vyreže jazyk. Na druhý deň si ho počkali u dlžníka policajti a vzniesli proti nemu obvinenie z vydierania. Jediným členom rodiny, ktorého Kazo držal mimo špinavých kšeftov, bola jeho dcéra Simonka, láska, pre ktorú by spravil všetko. Kazo bol na ňu právom hrdý, pretože študovala a pracovala vo Viedni.

Napriek tomu, že disponoval obrovským majetkom, sám nevlastnil nič. Všetky nehnuteľnosti patrili oficiálne jeho príbuzným. Išlo o poistku. Ak by sa mu niečo stalo, štát ani nikto iný mu nemôže nič zobrať. Aj dom, kde býval, patril podľa katastra Simone. Zálusk na časť majetku si robila aj Kazova dlhoročná milenka Iveta, ktorá sa ho držala ako kliešť. Prečo by aj nie! Kúpil jej auto, šperky, šaty, jednoducho všetko, čo potrebovala, aby bola atraktívna. Nemusela ho ani dlho prosiť, bez problémov jej zaplatil i plastickú operáciu prs. Hrudník sa jej zväčšil o jedno číslo, čo spôsobovalo radosť aj jemu.

Lahostajne zapnutým županom, odhaľujúcim vyzývavý dekolt, ho dráždila aj počas raňajok. „Mucko, zase budem celý deň sama?“ našpúlila provokačne pery.

„Miláčik, máš predsa rada peniažky. Či nie?“

„Áno, ale sama sa tu nudím...“

„Chod' do posilky, na kávičku s kamoškami, a keď vybavím, čo treba, môžeme ísť na obed,“ povedal a odkopol mačku, čo sa mu obtierala o nohy. Hlavou narazila do náprotivnej stoličky a bolestivo zamňaukala.

„Prečo Lole stále ubližuješ?“ zohla sa po ťarbavé biele zviera. „Pod', moja, Kazo to tak nemyslel,“ vzala si ju do lona a hladkala po huňatom kožuchu.

„Zlož ju, prosím ťa,“ takmer skríkol. „Neznášam mačky, a keď už ju musím trpieť, nechcem ju pri stole!“

„Lola je poslušná, nič ti nespravila, neviem, prečo ju nemáš...“ Vtom zaregistrovala jeho pohľad, ktorého sa každý bál. Pretože sa držala pravidla *radšej smutná v mercedese ako veselá v autobuse*, svojho partnera ako vždy poslúchla. Jemne položila mačku na podlahu a Lola kolísavou chôdzou prešla k radiátoru pod oknom.

„Tam sed' a nič sa ti nestane,“ fľochol po nej a z taniera jej hodil posledný kúsok šunky. Skontroloval čas na mikrovlnke a vstal. „Musím ísť, o polhodinu mám obchodné stretnutie.“

„Vezmi ma so sebou,“ žobronila Iveta.

„Chod' von s kamoškami.“

„Nebaví ma sedieť pri káve s tými sliepkami,“ vyskočila ako srnka a nežne sa k nemu privinula.

„Zlato, vieš, že nemôžeš ísť so mnou. Sú to zlí ľudia.“

„Tak prečo sa s nimi stretávaš?“ nechcela ho pustiť a jemne mu zahryzla do ucha.

„Teraz nie,“ vymanil sa jej a prešiel do kúpeľne. Keď o pár minút odchádzal, podala mu kľúče od auta a ako milujúca manželka mu vtisla na pery decentný bozk.

„Ahoj, zlatko, a dávaj si pozor,“ vyprevádzala ho vo dverách láskavým pohľadom. Spravil len pár krokov, keď zhrozene skríkla. „Lola, Lola!“ rozbehla sa za mačkou, ktorá napriek svojej obézности využila príležitosť a ubzikla na ulicu. „Kazo, počkaj, Lola je pod autom,“ hystericky prosila, akoby jej ušlo malé dieťa.

„Doriti aj s mačkou zasranou, mám sa kvôli nej váľať v špine? Z fleku ju zahluším,“ kľakol si na jedno koleno a zohol sa pod podvozok. „Šic, šic, hnusoba,“ odháňal pokojne sediacu mačku. „Ja ju vážne zabi...“ nedopovedal, jeho pozornosť totiž upútal predmet, ktorý nebol súčasťou auta.

Počas života za hranou zákona sa stretol so všeličím, preto hneď identifikoval nečakané prekvapenie.

KAPITOLA DRUHÁ

Všetko má svoj začiatok a koniec. Nielen ľudský život, ale aj štátne inštitúcie. Po zániku Národnej kriminálnej agentúry sa stala jej nástupkyňou Policajná kriminálna agentúra. Zameranie mala podobné, ale zmenou názvu a organizačnej štruktúry sa dosiahli personálne výmeny. Proti organizovanému zločinu mali naďalej pôsobiť štyri kľúčové odbory so zameraním na problematiku násilnej a ekonomickej trestnej činnosti, korupcie a drogovej kriminality. Bez súčinnosti s inými štátnymi orgánmi by však bola polícia v boji proti sofistikovaným, skúseným zločincom bezzubá. Okrem prokuratúry, finančnej správy a tajnej služby mali policajti PAKA perfektne rozvinutú spoluprácu aj so Zborom väzenskej a justičnej stráže.

Väzenskí dozorcovia mali niekoľko zariadení, kde štvrtročne usporadúvali celoslovenské porady s účasťou všetkých riaditeľov väzníc a kolegov z iných ozbrojených zborov. Jedným z nich bolo rehabilitačné stredisko v Omšeni. Na poradách sa pravidelne zúčastňoval aj Julio Tvrдый, zástupca riaditeľa PAKA, ktorý mal v gescii najmä operatívnu činnosť podriadených policajtov.

Po vystúpení z auta neďaleko hlavného vchodu zbadal skupinku väzenkýň. Za tie roky už vedel, že ide o odsúdené ženy vykonávajúce pomocné práce v zariadení s najnižším stupňom stráženia. Všetky ho úctivo pozdravili a on im pozdrav slušne opätovoľ, akoby boli jeho kolegyne.

Na recepcii ho už čakal šéf väzenských dozorcov.

„Čau, starý kamarát!“ Hoci mu tiahlo na šesťdesiatku, mocne Tvrdeému stisol ruku.

„Nazdar, som rád, že ťa po dlhom čase opäť vidím,“ s radosťou v tvári sa zvítal s priateľom.

„Dúfam, že u nás aj prenocuješ,“ kývol na jeho cestovný kufor.

„Počítam s tým. Keď idem na služobku, vždy sa zbalím na niekoľko dní.“

„To ma teší. Práve máme obedňajšiu prestávku, po nej tri prezentácie a po večeri voľný program pri fľaštičke dobrého vína. Aspoň mi povieš, ako vidíš súčasnú politickú situáciu. My zajtra pokračujeme a ty si môžeš ísť po raňajkách po svojom.“

„Súhlasím. Podebatujeme a večer ma zoznámíš s novým riaditeľom leopoldovskej väznice. Máme uňho ubytovaných niekoľkých klientov, rád sa na nich poinformujem.“

Poobedňajší program prebehol presne podľa slov šéfa dozorcov. Po večeri chceli viacerí riaditelia väzníc prehodiť pár viet s Tvrdeým, ale šéf dozorcov si ho ukradol pre seba.

„Tak hovor, kto podľa teba padne? Nejaký minister, premiér alebo celá vláda?“ reagoval na články a reportáže, v ktorých investigatívni novinári vyslovovali rôzne podozrenia voči niektorým členom kabinetu a čerpaniu peňazí zo zdrojov Európskej únie.

„Politici zo strany ZDER možno opäť obalamutia národ sľubmi a situácia sa upokojí, aj keď...“

„Nieкто bude musieť položiť hlavu na klát,“ predpovedal šéf väzenských dozorcov vývoj situácie.

„Je to jedna z alternatív. Ale vieš, aký sme národ. Hundreme, hundreme, novinári napíšu zopár pravdivých článkov o skorumpovaných politikoch a život ide ďalej.“

„Veru. Lenže korupcia na Slovensku prekročila únosnú mieru a ľudí to žerie čoraz viac.“

„Žerie, žerie,“ prítakával Tvrдый. „Dostali sme sa na úroveň najskorumpovanejších štátov vo svete. Verejnosť sa s ňou stretáva denne a my, policajti a politici, ju nevidíme,“ sucho sa zasmial.

„Tak by sa malo vymeniť policajné vedenie,“ navrhol riešenie šéf dozorcov.

„Myslíš skorumpovaného prezidenta Libora Kaspera?“

„Toho v prvom rade.“

„Vieš aj za koho?“ spýtal sa bez záujmu, pretože v transparentnom konaní by určite zvíťazil ďalší politický nominant.

„Lucián Tulip, šéf generálnej inšpekcie, by bol dobrým kandidátom.“

„To je ako vymeniť osraté trenky za osraté slipy. Výmena prebehne, ale riť štípe ďalej,“ neodpustil si komentár Tvrдый, lebo dokonale poznal policajné prostredie. Hneď sa však zháčil, keďže Tulip mal medzi riaditeľmi väzníc dobré kontakty a nechcel, aby sa mu jeho výrok dostal do uší. „Možno by to však bolo lepšie,“ snažil sa napraviť chybu. „Výmenu by privítalo veľa policajtov. Vieš, že s Kasperom sa neráčime, ak by padol, strelím šampus.“

„Ty by si bol najradšej, ak by padol a stal sa klientom niektorej z našich väzníc,“ smial sa šéf dozorcov.

„To by bola paráda, ale momentálne je to neuskutočniteľné. Radšej mi povedz, čo to pijeme za fajnové víno,“ nechcel zbytočne politizovať, chytil pohár za stopku a mierne si odpil.

„Kvalitný mok so značkou Chudý... Vyrába ho môj dobrý priateľ z Vinohradov nad Váhom. Chutí ti?“

„Je dokonalé,“ uznanlivo pokýval hlavou.

Od susedného stola k nim podišiel zrelý päťdesiatnik, riaditeľ leopoldovskej väznice. „Páni, môžem si prisadnúť?“

Podal si s Tvrдыm ruku, a keďže si všetci prítomní tykali, po štrngnutí ich šéf dozorcov predstavil krstnými menami. Z politicko-personálnej témy prešli na pracovnú. Vo väznici, ktorú riadil, boli desiatky väzňov, ktorých posadili

za mreže Tvrdeho podriadení. Spomínali sa viaceré mená, riaditeľ väznice bol dobre zorientovaný aj napriek krátkemu času vo funkcii.

Na druhý deň čakal účastníkov nabitý program, preto sa pred polnocou vytratili do izieb.

Ráno sedeli všetci čerstvo oholení za stolmi a pri raňajkách si dopĺňali energiu. Obsluhovali ich väzenkyne odpykávajúce si tresty za menšie delikty a nedbanlivostné trestné činy.

„Julo, včera som ti zabudol povedať jednu pikošku,“ spomenul si šéf dozorcov.

„Niečo k tomu dobrému vínu?“

„Nie, nie,“ pokrútil hlavou. „Z Leopoldova dnes púšťame jedného väzňa. Bol v zmiernenom režime a pomáhal v ošetrovni. Vlastne tam mal aj izbu. Včera si dozorca pri jej odovzdávaní všimol, čo má nalepené na skrini.“

„Čo asi? Holé baby,“ tipoval Tvrдый bez záujmu.

„Kdeže! Celkom iné výstrižky... Na všetkých je minister vnútra.“

Tvrдый spozornel. „Minister?“ takmer mu zabehlo. „Prečo práve on?“

„Dozorca mu položil rovnakú otázku. Chlap sa len zasmial, vraj ho uznáva pre jeho výroky.“

„Blbosť!“

„To si myslel aj dozorca. Minister mal totiž na každej fotografii nakreslený na tvári...“

„Čo, penis?“

„Nie, terč.“

„Doriti,“ skríkol Tvrдый a prudko položil príbor na tanier, čím upútal pozornosť okolitých stolov. Naklonil sa bližšie ku kamarátovi a pološeptom sa spýtal: „O koľkej ho prepúšťajú?“

„O deviatej,“ odvetil šéf dozorcov previnilo, sledujúc sústredený výraz kolegu, ktorý sa pozrel na zápästie ľavej ruky.

Do prepustenia zostávalo necelých päťdesiat minút.

KAPITOLA TRETIA

Slovensko už dávno zabudlo na búrlivé obdobie, keď takmer každý týždeň niekoho rozstrieľali na ulici alebo skonali vo vlastnom aute po odpálení nástražného výbušného systému. Nekončiacu sa sériu explózií pravdepodobne odštartovala mediálne známa vražda dvoch členov bratislavského podsvetia známych pod prezývkami Tuti a Papas. Bratia Danišovci skončili napokon oveľa brutálnejšou smrťou ako ich obeť. Stačilo niekoľko desiatok gramov kvalitnej trhaviny a ich luxusné auto sa premenilo na záplavu roztrúsených plechov. Z vodiča zostalo len... detaily si priaznivci brutality môžu nájsť na internete.

Kazovi stačil pri odháňaní mačky jediný pohľad a hneď vedel, že niekoľko gramov vecičky pod autom by ho rozmetalo na niekoľko kusov. Konečne sa mu podarilo Lolu zasiahnúť a so zamňaučaním utekala späť do domu.

„Zabijem...“ utrúsil Kazo a vykročil za ňou.

„Láska, nehnevaj sa,“ oprášovala mu Iveta nohavice.

„Pod' dnu,“ chytil ju za lakeť.

„Nechaj ju, prosím ňu, neubližuj jej,“ prosíkala v obave o nemé stvorenie.

On ju však nevnímal, obozretne skenoval zrakom okolie. Na ulici stáli len autá susedov. Nezaregistroval žiadnu podozrivú osobu ani vozidlo s číhajúcim vrahom. Podľa toho usúdil, že výbušnina je opatrená časovým spínačom a exploduje do určitého času po naštartovaní.

„Čo je, čo sa deje?“ civela Iveta nechápavo na svojho patróna. Odkedy s ním žila, ešte ho nevidela takého znepokojeného. Tušila, že mačka nie je príčinou jeho zvláštneho správania. Vtiahol ju do domu a hneď zamkol dvere.

„Nejdeš preč?“

Namiesto odpovede Kazo pristúpil k oknu a spoza záclony skontroloval obe strany ulice.

„Čakáš niekoho?“ neochvejne sa vypytovala Iveta.

Vôbec ju neregistroval, dokonca mu nevadilo, že sa mu mačka obtiera o nohy. V danom rozpoležení by mu bolo jedno, aj keby mu sedela na pleci. Vytiahol mobilný telefón a v zozname kontaktov našiel potrebné číslo.

„Servus,“ povedal razantne, stále otočený k oknu. „Potrebujem tvoju pomoc...Poobede sa môžeš strčiť! Okamžite musíš prísť ku mne domov. Čakám ťa.“

Iveta nebola síce psychologička, ale dokonale poznala reč milencovho tela a tváre. Vedela, čo si situácia žiada. „Nalejem?“ nadhodila, a keď sa Kazo usadil na koženey pohovke, vyslal jej tým jasný signál. Z baru vytiahla jeho obľúbený rum a naliala do dvoch pohárov. Kazo svoju dávku značky Diplomatica v momente nalial do seba.

„Ešte,“ prikázal tichým hlasom a pohár sa opäť naplnil.

„Kazo, čo sa deje?“ vystriehla správny okamih na otázku.

Pred odpoveďou vypil aj obsah druhého pohára. „Nie- kto ma chce zabiť,“ vyšlo z neho.

„Zabiť? Ako zabiť...?“ telom jej prebehla neznáma triaška.

„Pod autom mám výbušninu,“ povedal skôr pre seba než pre ňu, uvažujúc nad nepriateľmi, ktorí ho obdarovali nechceným darčekom. Potreboval by pero a veľký papier, aby spísal zoznam všetkých ľudí, ktorým v blízkej či vo vzdialenej minulosti skazil život. Nedokázal narýchlo vyselektovať ani tých, ktorí by sa odvážili na takúto vendetu.

„Možno by len buchla a nič by sa ti nestalo,“ skúšala sa naivne upokojiť Iveta.

„Nič by sa nestalo?“ sucho sa zasmial. „Tá vecička by ma tak zdevastovala, že aj skúsený mäsiar by sa pogrcał pri pohľade na ostatky Kaza Šenka.“

„Zavolám políciu, aby...“ nedopovedala, lebo po niekoľkých minútach sa na ňu prvýkrát pozrel.

„Jasné, už len poliši mi tu chýbajú. Nech sa začnú rýpať v mojom biznise,“ označil honosne svoje protizákonné kšefty.

„Kto ťa chce zabiť? Vlastne...“ zamyslela sa, „ja som chcela ísť s tebou do...“ Mačka jej vyskočila do lona a vtedy si uvedomila, že nemá stvorenie, ktoré Kazo neznášal, mu zachránilo život.

„Kúpim tej chlpatěj hnusobe nejaké dobré žrádlo,“ utrúsil nezvyčajne milo na adresu Ivetinho štvornohého miláčika.

V dome nastalo ticho, len mačka spokojne priadla stočená do kľbka, akoby tušila, že pred malou chvíľou zohrala dôležitú úlohu pri záchrane ľudského života. Kazo diaľkovým ovládaním zapol televízor a naladil kanál Youtube.

„Čo robíš?“ Iveta zhodila mačku z kolien, ale Lola hneď vyskočila späť.

„Pozeraj a uvidíš,“ zavrčal a sledoval video na obrazovke.

Priemyselná kamera v ňom zaznamenala výbuch auta v centre Paríža. Zábery boli síce bez zvuku, ale pohľad na horiace vozidlo bezprostredne po explózií, z ktorého zostala len kopa šrotu, nenechal Ivetu na pochybách, čo sa jej mohlo odohrať pred očami. Kazo chcel pustiť nasledujúce video, ale pred domom práve zastalo auto. Vyzrel cez záclonu na ulicu a išiel otvoriť dvere. Do domu vošiel chlap, za ktorého by Iveta nedala ani desať centov. Oblečením pripomínal solventnejšieho bezdomovca, masťné šedivé vlasy a strnisko svedčili o tom, že žije bez partnerky. Žiadna žena by nedopustila, aby jej druh robil medzi zvedavými susedmi a kamarátkami negatívnu reklamu.

„Nazdar, Kazo,“ pozdravil a Iveta okamžite skrivila nos pred alkoholickými výparmi. „Nemohol som ešte kerovať, preto som chcel prísť neskôr. Včera som bol taký spitý, že ani džípiesko v mojej hlave ma nevedelo doviesť domov.“

„Ser na včerajšok a choď sa pozrieť pod moje auto.“

„Na teba si niekto dovolil? Hádám nemyslíš...“ zasekol sa uprostred vety, domysliac si, o čo ide, pretože zbrane a výbušniny boli jeho koníčkom.

„Vidíš, dovolil. Ale choď už, aby som si bol na istom.“

„Neboj, rýchlo ťa zbavím problému,“ otočil sa a vyšiel von. Kazo s partnerkou cez okno sledovali, ako mieri k svojmu autu. Z batožinového priestoru vytiahol oplieskaný kovový kufrík a zaľahol pod Kazovo vozidlo.

„Tvoj kamarát na mňa nepôsobí ako MacGyver,“ zapochybovala Iveta s mierne prižmúrenými očami a obavou, či sa nezopakuje scéna z Paríža. Oprela si hlavu o Kazovo plece.

„Nepôsobí, ale je lepší ako ten navoňaný seriálový frajer,“ odvrkol, aj keď riziko existovalo vždy.

„Ako sa vlastné volá?“ nezaprela v sebe ženskú zvedavosť.

„MacGyver,“ zašomral a Iveta vedela, že sa už nemá ďalej pýtať.

Ulica patrila medzi odľahlejšie a chlapa pod autom pri práci nikto nerušil. Kazo však začínal byť netrpezlivý, predpokladal, že to potrvá len pár minút. Už chcel vyjsť pred dom a zakričať naňho, keď návštevník odrazu vyskočil na rovné nohy.

„Otvor, otvor, rýchlo, o minútu to buchne!“ kričal a už aj búchal na dvere.